

WTOREK, 9 KWIETNIA 1991 R.
nr 67 (11554)

Kulewicz od 16 lat
w Krawcową. Szyje dobrze,
Alentów nie brakuje. Z
zaczęła jej pomagać
Pawłowska. Teraz obie
mieszkańców osiedla
w rejonie święciańskim,
kolonijnych wsi i za-

...chcąc sprawić sobie
...udają się zwy-
...osrodka rejonowego. W
...jest inaczej. Własne
...w pełni zaspokajają
...rolników. Ale w przy-
...zepuszczać się zegarka
...wyruszać do miasta.
...minister Juozas Butrymawi-
...przejmie wita klientów,
...zawsze jest w stanie

Wszystko to bardzo pro-
sta — wyjaśnia — brak czę-
stotliwości. I nie chodzi by-
najmniej o zagraniczne, lecz
o rodzimą produkcję. Na przykład,
złoty zegarek z mosiężnym
naszronkowym zegarka
produkowanego w
Polsce, nie ma ani jednej
minuty tamiennej. Zaopatruje się
w niego w 15—20 proc.
złoty powodu niedużo po-
żądany, w którym pracuje
nieprzepełnione jest zega-
rów różnych marek i z róż-
nymi czasami. I często klient
nie usłyszeć w odpowiedzi:
„czekać, niestety, na ra-
tunek możemy naprawić“.

juz komunikowano, 4
w Moskwie odbyło się
delegacji na rozmowy
Litewskiej i Związku
spólny komunikat oraz
o spotkaniu oficjalnym
Litwy i Związku Ra
podpisali Cz. Stan
który przewodniczy
państwowej Republik
oraz kierownik dele
Związku SRR W. Dogu
Podajemy tekst protoko
oficjalnym roboczym spo
delegacji omówiono na
w kwestie:

status oficjalnego spotkania delegacji. Porozumiano się, że spotkanie uważać za oficjalne spotkanie delegacji.

zakłady rozmów. Stron
się na prowadzenie
uwzględniając nast
podstawy;
zysygnacja z wysuwan
warunków;
oczywiście równoupra
Stron;

...nowanie praw cz
suwerenności Stron;
...osowanie przez st
...nych form wzaje
działywania;
...nowanie innych po
...zanych zasad praw
...roznow jest ure
...stosunków między
...Litewska i Związk

MY
5
t
red
ed

rozprawy i postępowania
procedura
Poniedziałek oficjalnie
stenografuje Str
i w ustalonym

W tym dużym domu w centrum Świejania jest też pracownia krawiecka, a także naprawy telewizorów i radiodiodbiorników, fryzjerka i inne placówki usługowe. Ogółem w rejonie świadczy się 25 rodzajów usług — od remontu mieszkań do pralni bielizny i chemicznego czyszczenia. W każdym kolchozie, sowchozie są tak zwane kompleksowe punkty usługowe. Cały ten system przeżywa obecnie trudności charakterystyczne dla naszych czasów: brak materiałów, brak pewności jutra, coraz to lepsze i chętniej wybierane usługi rejonu w banku mają około 150 tys. rubli gotówki, kłopotów przybysza. Właśnie o nich rozmawiałem z dyrektorem kombinatu Kestusiem Trapiaksem.

— Wszym gronie mamy wielu dobrych doświadczonych fachowców takich, jak krakow- wic w Prienach — powiedział. — Niekiedy ludzi trudno jest utrzymać przy z powodu niskich poborów, zlych warunków. W swoim czasie w Swieczianach na każdym rogu mieliśmy szewca. Obowiązuje było naprawić dwóch. Mają oni zatrzęsienie pracy, której stale przybywa. Bo przecież lady sklepów obuwniczych od dawna opustoszały, a na nozi coś trzeba. Te same

buty człowiek kiedyś dawno by wyrzucił, a teraz lata. Podobnie rzecz się ma z telewizorami, zegarkami, odbiornikami. Od 1 marca mniej więcej półtorakrotnie podrożały usługi. Kłopotów w związku z tym nie ubyło. Obstakłownik nadal pełno. Ponadto długo się czeka na ich wykonanie. Wyście widzę w prywatyzacji. Należy powrócić do takich porządków, gdy każdy mistrz miał własną pracownię i był w niej prawdziwym gospodarzem. Jestem przekonany, że nieżył, jak na dzisiejsze czasy, punkt usługowy w Pienach pracowałby znacznie lepiej, gdyby jego pracownicy zjeździ go na własność. Nawet samochód odwieźćby Prieny w każdy piątek i zabierający bieliznę oraz przedmioty domowego użytku do naprawy, moglibyśmy przekazać obrotomemu młodemu człowiekowi ze wsi. Jestem pewien, że mając własny samochód nie próżnowałby. Najważniejsze to zainteresować ludzi wynikami swej pracy. Oczywiście, właściciele pracowni rozczuliłoby się z nami, a administracja swoją drogą na zasadach umowy zaopatrywałaby ich we wszystko niezbędne w miarę swych możliwości, które, jak sadzę, zwiększą się wraz z przejściem na tory gospodarki rynkowej.

Takie są marzenia mojego rozmówcy. Ale zanim w parlamencie republiki trwała dyskusja

na temat prywatyzacji, najlepsi specjaliści odeszli do przedsiębiorstw akcyjnych, otrzymali patenty i podjęli pracę w domu, albo też zmienili za-
wód

Pamiętam jeszcze do niedawna w pogoni za wskaźnikami w wielu wsiach rejonu sztucznie otwierano punkty usługowe. Wysyłano tam specjalistów, którzy nie mając nic do roboty, szybko zmykali. Stary system koluduje z życiem, rozpada się, a nowy, jak na razie, jest niewyraźny. Nasuwa się więc wniosek: zamierzeniem, planem, rodzącym się w głowach usługowców, jak najszybciej potrzebny jest ekonomiczny podkład.

N. NIEZAMOW,
kor. „K. W.“

Premier rządu republiki Giediminas Wagnorius gościł ostatnio w Kłajpedzie.

— To miasto na wybrzeżu Bałtyku ma mnóstwo problemów. Poznać je lepiej to cel mojej wizyty — powiedział on na spotkaniu z deputowanymi do Rady Miejskiej.

W toku wizyty premier odwiedził tak zwane placówki należące do ZSRR — przedsiębiorstwo eksportu ropy, port handlowy, przeprawy promowe itd. Rzeczowa rozmowa przeprowadzona też na budowie oczyszczalni ścieków, którą realizuje polska firma „Budimex”. G. Wagnorius spotkał się również z kierownictwem zespołów pracowniczych, Związku Robotników, społeczeństwem miasta, zwiedził orestaurowaną teatr.

Premierowi towarzyszyli w Klajpedzie ministrowie: transportu J. Birżiszkis, budownictwa i urbanistyki A. Nasvytis, zasobów materiałowych W. Židonis oraz zastępca ministra ubezpieczeń społecznych A. Misiewiczus.

Bardziej obszerną relację z wizyty zamieścimy w najbliższych numerach naszego dziennika.

Inf. wt.

Poloniści — nieosiągalni?

Gazeta „Lietuvos Rytas“ dnia 4 kwietnia zamieściła ogłoszenie o tym, iż absolwenci z Litwy mający ukończone szkoły nie litewskie, wstępując na Uniwersytet Wileński do grup lub na kierunku z wykładowym językiem litewskim, muszą przejść przez sprawdzian znajomości języka litewskiego. Cel sprawdzianu — ustalić, czy wstępujący będą w stanie słuchać wykładów i uczestniczyć w zajęciach odbywających się po litewsku. Między innymi, podczas sprawdzianu przewidziane jest

W lokalu ZG Związku Polaków na Litwie odbyła się ostatnio kolejna narada w sprawie założenia Uniwersytetu Polskiego w Wilnie.

W narodzie wzięli udział członkowie Rady założeńckiej deputowani do Rady Najwyższej Republiki Litewskiej Ryszard Maciejkaniec i Czesław Oknińczyc, Prezes Stowarzyszenia Naukowców Polaków Litwy Romuald Brazis, członek Zarządu tegoż Stowarzyszenia Edward Szpilewski oraz przedstawiciel wydziału oświaty Samorządu Rejonu Wileńskiego Józef Kwiatkowski i prezes Fundacji Kultury Polskiej na Litwie Henryk Sosnowski.

Uczelnicy narady stwierdzi-
li, że na wniosek Stowarzysze-
nia Naukowców Polaków Lit-
wy, Związku Polaków na Lit-
wie i Fundacji Kultury Polskiej
na Litwie o założeniu Uniwer-
sytetu pozytywnie pisemnej od-
powiedzi udzielił: zastępca
przewodniczącego Rady Naj-
wyższej Republiki Litewskiej
Kazimieras Motieka oraz dyrek-
tor generalny ds. Departamentu

W sprawie przekazania pałacu Pacy przy ulicy Świętojańskiej 3 w Wilnie dla SNPL w celu założenia uniwersytetu jest pozytywna odpowiedź wicemarszałka m. Wilna.

Wiadomość o pozytywnym rezultacie władz, litewskich została przychylnie przyjęta przez Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, prezesa Stowarzyszenia „Wspólnota Polska” Andrzeja Stelmachowicza, z którym 25 marca 1991 roku spotkał się w Warszawie prezes SNPL Romuald Błazis. Przedstawiciel Senatu RP, Ministerstwa Edukacji Narodowej oraz środowiska akademickiego, z którymi się spotkał Romuald Błazis, wyraził zadowolenie z pozytywnego przebiegu prac przygotowawczych nad założeniem Uniwersytetu Polskiego w Wilnie. W sprawie studiów prawniczo-ekonomicznych, nauk rolniczych, pedagogicznych oraz w sprawie kompletności biblioteki naukowej, wizytę w Szkole Głównej Zarządzania i Statystyki oraz w Uniwersytecie Warszawskim złożył w dn. 28–30 marca br. członek SNPL Stanisław Majewski. Rektor SGZIS prof. dr hab. Aleksander Müller oraz prodziekan Wydziału Ekonomicznego prof. dr Mieczysław W. Socha wyraził zgodę na udzielenie ewentualnej pomocy metodycznej i dydak-

- W trakcie zakończenia jest praca nad statutem uniwersytetu, strukturą, planami i programami nauczania.

Zarząd SNPL

osiągalni?

tłumaczenie tekstu (50–70 wyrazów) naukowego, literackiego lub publicystycznego na język rosyjski (1). Czy tylko w rosyjskim zabrakło słowa „absolutnie” (absolutnie) czy znów o uniwersalizmie? Wydaje się, że Uniwersytet Wileński bez większego trudu mógłby zaprosić na sprawdzian językowy naszego cyklista polonistę, tym bardziej to razi, iż uczelnia Kowna o taką pomoc do wileńskich polonistów się zwróciła.

Janina LISIEWICZ

USTAWA
REPUBLICKI LITEWSKIEJROZDZIAŁ I
ZAŁOŻENIE OGÓLNE

Artykuł 1. Przeznaczenie ustawy.

1. Ustawa Republiki Litewskiej o wstępnej prywatyzacji mienia państwowego reguluje przedsięwzięcia przemysłowe, budowlane, transportowe, energetyczne, handlowe, usługowe, żywienia zbiorowego, a także komercyjnych instytucji kulturalnych, oświatowych, farmaceutycznych, leczniczych i rehabilitacyjnych oraz innego mienia państwowego (w dalszym ciągu w tekście prywatyzowane mienie państwowe zwane jest „obiektem prywatyzacji”).

2. Tryb i warunki prywatyzacji ziemi oraz innych zasobów materialowych, rolnictwa, gospodarki leśnej, przedsiębiorstw łączności lub ich mienia, mieszkań państwowego i społecznego funduszu mieszkaniowego ustalają inne ustawy Republiki Litewskiej.

3. Niniejsza Ustawa nie reguluje przywrócenia praw majątkowych osób fizycznych, których mienie zostało znacionalizowane, skonfiskowane bądź w inny sposób wbrew ich woli zagarnięte pod własność państwową.

Artykuł 2. Dalsza prywatyzacja przedsiębiorstw państwowych w myśl ustawy o przedsiębiorstwach państwowych.

Zgodnie z ustawą Republiki Litewskiej o wstępnej prywatyzacji mienia państwowego przedsiębiorstwa państwowe tylko jeden raz może ulec prywatyzacji. Przedsiębiorstwa mogą być prywatyzowane w dalszym ciągu na mocy Ustawy Republiki Litewskiej o przedsiębiorstwach państwowych jedynie w tym przypadku, jeśli były już one prywatyzowane na mocy Ustawy Republiki Litewskiej o wstępnej prywatyzacji mienia państwowego.

2. Przedsiębiorstwa według Ustawy Republiki Litewskiej o przedsiębiorstwach państwowych mogą być prywatyzowane jedynie za pieniądze litewskie (lity) bądź swobodnie wymieniałą walutę według ustalonego kursu wymiany waluty, o ile ustawy Republiki Litewskiej nie przewidują inaczej.

Artykuł 3. Informacja o prywatyzacji.

1. W okresie prywatyzacji sporządza się specjalne periodyczne informatory prywatyzacji.

Tryb wydawania informatorów o prywatyzacji samorządów republikańskiego i miejskich (rejonowych) oraz ich periodyczność ustala rząd Republiki Litewskiej.

3. Gdy w odpowiednich informatorach ogłasza się prywatyzację obiektów, w informacji mają być wskazane dane ekonomiczne i techniczne prywatyzowanego obiektu.

1) przeznaczenie (charakter działalności przedsiębiorstwa);

2) wielkość i struktura statutowego kapitału;

3) wielkość kapitału pożyczkowego;

4) rentowność przedsiębiorstwa w ostatnich latach i rentowność planowana na rok następny (stosunek dochodu bilansowego i kapitału przedsiębiorstwa);

5) ciężar właściwy urządzeń importowych w aktywnej części środków trwałych;

6) roczny zakres produkcji (roczny obrót), ciężar właściwy produkcji (usług) na eksport;

7) liczba pracowników, w tym robotników;

8) struktura dostaw podstawowych rodzajów materiałów i surowców, otrzymywanych z ZSRR oraz innych państw z zagranicy.

Zgodnie z uchwałą Centralnej Komisji ds. Prywatyzacji w informacji tej podaje się również dane dotyczące sposobu prywatyzacji obiektu.

4. Wykaz wszystkich prywatyzowanych obiektów Republiki Litewskiej oraz programy prywatyzacji, a także ustalone w niniejszej Ustawie dane o nich mają być wczasu opublikowane w republikańskim informatorze o prywatyzacji.

ROZDZIAŁ II
ORGANY PRYWATYZACJI

Artykuł 4. System organów prywatyzacji.

1. Kierującą się niniejszą oraz innymi ustawami Republiki Litewskiej, prywatyzacji mienia państwowego dokonuje Centralna Komisja ds. Prywatyzacji, oraz podległe jej miejskie i rejonowe komisje prywatyzacyjne. W przypadku, gdy tekst niniejszej ustawy dotyczy zarówno Centralnej Komisji ds. Prywatyzacji, jak też miejskich i rejonowych komisji prywatyzacyjnych, używa się słów „komisje prywatyzacji”.

2. Centralna Komisja ds. Prywatyzacji wyznacza i rozwiązuje Rada Najwyższa Republiki Litewskiej na wniosek premiera Republiki Litewskiej. Miejskie i rejonowe komisje prywatyzacyjne wyznacza rząd Republiki Litewskiej na wniosek prezydenta rad samorządowych wyższego szczebla. Na wniosek Centralnej Komisji ds. Prywatyzacji do tych komisji może być wyznaczony jej przedstawiciel. Tryb powoływania komisji prywatyzacyjnych oraz ich pracy ustala rząd Republiki Litewskiej.

3. W samorządach wyższego szczebla tworzy się służby prywatyzacyjne. Finansuje się je ze środków, przypadających samorządom wyższego szczebla, otrzymywanych z prywatyzacji mienia państwowego.

4. Komisje i służby prywatyzacyjne są tymczasowe. Powołuje się je jedynie dla zrealizowania przewidzianych w usta-

wie zadań. Działalność tych komisji i rad przerywa się na decyzję organów, które je powołały.

Artykuł 5. Kompetencje komisji prywatyzacyjnych.

1. Kompetencje Centralnej Komisji ds. Prywatyzacji określa niniejsza Ustawa oraz inne akty normatywne. Uchwały, poparte przez Centralną komisję w kwestiach prywatyzacji, wykonują te ministerstwa Republiki Litewskiej, w których strefie wpływu znajduje się obiekt prywatyzacji, komisje prywatyzacyjne miast (rejonów) oraz służby prywatyzacyjne samorządów terenowych, a także organy zarządzania prywatyzowanymi przedsiębiorstwami.

2. Centralna Komisja ds. Prywatyzacji na wniosek zebrania walnego (konferencji) pracowników odpowiednich ministerstw Republiki Litewskiej lub przedsiębiorstw zatwierdza program prywatyzacji obiektów, z wyjątkiem przydzielonych gospodarce terenowej, a także republikański program prywatyzacji oraz sprawuje nadzór nad wcielaniem tych programów w życie. Obiekty znajdujące się w sferze zarządzania republiki przygotowuje do prywatyzacji odpowiednie ministerstwo Republiki Litewskiej.

3. Komisje prywatyzacyjne miast (rejonów) po uzgodnieniu z Centralną Komisją ds. Prywatyzacji, sporządzają programy prywatyzacji obiektów, przydzielonych gospodarce terenowej i wespół z Radami Samorządów terenowych nadzorują wykonanie tych programów. Obiekty gospodarki terenowej do prywatyzacji przygotowują służby prywatyzacyjne samorządów terenowych.

4. Komisje prywatyzacyjne miast (rejonów) mają prawo w kwestiach prywatyzacji udzielać wskazówek tym działom rządów samorządów terenowych, w których sferze wpływu znajduje się przydzielony obiekt prywatyzacji, a także służbom prywatyzacyjnym oraz organom zarządzania podlegających prywatyzacji przedsiębiorstw gospodarki terenowej.

5. Odpowiednie komisje ds. prywatyzacji bądź upoważnione przez nie organy zarządzania prywatyzowanymi przedsiębiorstwami wydają dokumenty na prawa własności osobom, które nabyły obiekty prywatyzacyjne (akcje), gdy w trybie niniejszej Ustawy zatwierdza się wyniki przeprowadzonej aukcji lub podpisania akcji.

6. Odpowiednia komisja ds. prywatyzacji poza innymi przewidzianymi w niniejszej Ustawie pełnomocnictwami ma również prawo:

1) W przypadkach ustalonych w niniejszej Ustawie, przecenić obiekt prywatyzacji (zmniejszyć jego początkową cenę sprzeda-

zy), o ile podpisanie akcji nie odbyło się lub jeśli w aukcji ogłoszonej po raz drugi obiekt również nie został sprzedany. Założenie to nie dotyczy sprzedaży obiektów spuścizny kulturalnej;

2) zażądać, aby przedsiębiorstwo w trybie przewidzianym przez ustawę Republiki Litewskiej o przedsiębiorstwach państwowych wykupiło cały albo część kapitału państwowego;

3) wyprzedać akcje przedsiębiorstwa, znajdujących się w posiadaniu organów władzy państwowej i organów zarządzania stosując ustalone przepisy niniejszej Ustawy.

Artykuł 6. Prawa i obowiązki służby prywatyzacji.

1. Służby prywatyzacji w swej działalności kierują się ustawami Republiki Litewskiej, uchwałami Rady Najwyższej oraz odpowiednich komisji rządowych ds. prywatyzacji.

2. Służby prywatyzacji gromadzą informacje o obiektach prywatyzacji w mieście (rejonie) i w republice, organizują aukcje oraz podpisywanie akcji, załatwiają związane z prywatyzacją dokumenty. Po zakończeniu aukcji lub podpisaniu akcji, służba prywatyzacji uporządkowuje dokumenty w przeciągu 5 dni przekazuje samorządowi terenowemu oraz podlegającemu prywatyzacji przedsiębiorstwu, a także odpowiedniej komisji ds. prywatyzacji, która zatwierdza wyniki aukcji oraz podpisania akcji. Dla obiektów przydzielonych do gospodarki terenowej wyniki te zatwierdza komisje ds. prywatyzacji miejskie (rejonowe), w przypadku innych obiektów — Centralna Komisja ds. Prywatyzacji.

3. Służby prywatyzacji zobowiązane są zezwolić każdej osobie, której przysługuje prawo nabywania obiektów (akcji) prywatyzacji, zapoznać się z listą obiektów sprzedawanych w republice i mieście (rejonie), wywołać ceną sprzedaży (podpisania akcji), wskazać imi ekonomicznymi i technicznymi oraz programami prywatyzacji.

4. Nielegalne działania służb prywatyzacji w przeciągu 10 dni od stwierdzenia naruszenia, nie później jednak niż w ciągu 20 dni od dnia dokonanego naruszenia, mogą być zaskarżane przed miejską (rejonową) komisją prywatyzacji. Obowiązkiem jej jest badanie zażalenia w ciągu 7 dni i poinformowanie o tej decyzji w ciągu 3 dni osoby, której złożony zażalenie. O ile decyzja nie zadowala petytenta, można ją w ciągu 10 dni zaskarżyć przed Centralną Komisją ds. Prywatyzacji. Regulamin tej części stosowany jest w przypadku, gdy winne osoby pociągane są do odpowiedzialności karnej lub administracyjnej.

5. Po ustaniu działalności

służby prywatyzacji, ich pracownicy mają prawo wykonywać pracę w poprzednim miejscu albo otrzymać świadczenie w instytucjach ubezpieczeń państwowych (rejonowych), z wyjątkiem przypadków, gdy służba prywatyzacji została rozwiązana, bo była zwolniona z powodu braku pracowników za złe wykonanie obowiązków lub naruszenia prawa.

ROZDZIAŁ III
PDMOTY I PRZEDMIOTY
PRYWATYZACJI

Artykuł 7. Podmiot prywatyzacji.

1. Podmiotem prywatyzacji jest przedsiębiorstwo, instytucja, budynek lub inny majątek państwowy, wciągnięty do programu prywatyzacji. Podmiotem prywatyzacji nie może być:

1) przedsiębiorstwo państwowe nie zarejestrowane zgodnie z ustawami Republiki Litewskiej regulującymi działalność przedsiębiorstw;

2) poszczególny środek trwały czynnego przedsiębiorstwa (aktywna część państwowego majątku), z wyjątkiem tych środków trwałych, których listę ustala rząd Republiki Litewskiej;

3) mienie obywateli Republiki Litewskiej, które zostało znacionalizowane, skonfiskowane czy w inny sposób bez ich woli nieodpłatnie wywłaszczane na rzecz państwa i zgodnie z ustawami Republiki Litewskiej mają być zwrócone właścicielom lub spadkobiercom ich praw;

4) majątek państwowy, który nie został przeniesiony zgodnie z przepisami ustalonymi przez rząd Republiki Litewskiej.

2. Listę prywatyzowanych obiektów sprzedawanych wyłącznie za walutę wymieniałą w wnioskach rząd Republiki Litewskiej zatwierdza Rada Najwyższa.

3. Na mocy uchwały Rady Republiki Litewskiej, jak też uchwał podjętych na ich podstawie przez terenowe samorządy wyższego szczebla (wobec obiektów gospodarki lokalnej) mogą być ustalone również inne obiekty gospodarki republiki lub terenowej, których nie wolno prywatyzować, jak też mogą być ustalone przedsiębiorstwa, które mogą działać wyłącznie jako przedsiębiorstwa państwowe.

4. Obiekty kultury i oświaty można włączać do programu prywatyzacji tylko po uzgodnieniu z Ministerstwem Kultury i Oświaty Republiki Litewskiej, chronione obiekty i terytoria przyrody — z Departamentem Ochrony Środowiska Republiki Litewskiej, ale po zatwierdzeniu spisów tych obiektów w rządzie.

(Cdn.)

Delegacja ZM ZPL z wizytą w Polsce

W Warszawie na zaproszenie Stowarzyszenia „Wspólnota Polska” bawiła delegacja Zarządu Miejskiego ZPL m. Wilna — prezes Zarządu Jerzy Surwiło, sekretarz odpowiedzialny Stanisław Korczyński, przewodniczący sekcji ds. kontaktów zagranicznych Czesław Malewicz. Była to druga wizyta. Pierwsza została złożona w lipcu ub. r. Podczas obecnej przedstawiciele ZM ZPL złożyli sprawozdanie z realizacji ustaleń nakreślonych podczas poprzedniego pobytu. Odbyły się robocze spotkania we „Wspólnocie Polskiej” — z jej przewodniczącym, Marszałkiem Senatu RP Andrzejem Śliemą, kierownikiem działu zagranicznego Elżbietą Stróżyk.

Miłą niespodzianką było przekazanie przez „Wspólnotę Polską” w darze Zarządowi Miejskiemu ZPL m. Wilna samocho-

du „Nysa”. Do tego się przyczynili m. in. senator RP Tadeusz Kłopotowski, przedstawiciel ZM ZPL w Warszawie Tadeusz Markiewicz, dyrektor generalny firmy „Kolmek” Aleksander Gudziwiaty. Delegacja serdecznie podziękowała za ten dar, zapewniając, że podobnie jak np. wideo-projektor do wyświetlania filmów, prezentowany ZM ZPL przez firmę „Kontakt” w Parryżu za pośrednictwem Mirosława Chojekiego i działający już w lektorium Towarzystwa „Wiedza”, cztery kółka „Nysy” też będą jeździły we właściwym kierunku.

Z przedstawicielami wytwórni filmów dokumentalno-historycznych Polskiej TV omówiono sprawę wykorzystania kamery filmowej — daru Ministerstwa Kultury i Sztuki RP. Natomiast z pracownikami Zamku Królewskiego w Warszawie udołkowano kwestię zaproszenia przez tę placówkę grupy dzieci

wileńskich na kolonie nad Baltyk. Umówienie ich pobytu przez zespół Zamku Królewskiego — również przyjemna niespodzianka.

Delegacja była podejmowana także przez Zdzisława Najdera w Komitecie Obywatelskim przy Przewodniczącym NSZZ „Solidarność”, Jacka Maziarskiego, podsekretarza stanu w Kancelarii Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, Jana Olszewskiego, doradcy Prezydenta, Kazimierza Dobrowolskiego, Sekretarza Sejnackiej Komisji Spraw Emigracji i Polaków za Granicą.

Interesujące były rozmowy w Politechnice Warszawskiej: Towarzystwie Miłośników Wilna i Ziemi Wileńskiej; z Markiem Malisiewiczem, przedstawicielem Zespołu ds. Młodzieży Europy Wschodniej przy Przewodniczącym Kościelnego Komitetu VI Światowego Dnia Młodzieży, podczas którego od-

będzie się spotkanie z Papieżem Janem Pawłem II (m. in. w sierpniu br. spodziewane jest przybycie na nie 100 tys. osób ze Związku Radzieckiego); w Salonie 101 pani Małgorzaty Bohonek; z Polakami — pilszarami emigracyjnymi. Podczas tych spotkań padły interesujące propozycje m. in. Politechnika Warszawska utworzyła stypendium dla Polaka z Wilna lub Wileńszczyzny im. prof. Jana i Jadźki Śniadekich, PLL LOT ufundował stypendium na studia na Wydziale Mechanicznym Energetyki i Lotnictwa Politechniki. Uczelnia ta jest zainteresowana w nawiązaniu ścisłych kontaktów ze szkołami Wilna i Wileńszczyzny. Instytut Sztuki Polskiej Akademii Nauk w osobie pani Marii Kalamajskiej-Sieed proponuje, by nasi ziomkowie kształcili się w takim kierunku, jak historia sztuki, odbywali studia doktorskie w zakresie etnografii, folkloru i in.

Odbyło się także spotkanie z przewodniczącym Komitetu Powązkowskiego w Warszawie,

naszym starym i oddanym przyjacielem Janem Waldorffem, sekretarzem Komitetu Związku Rentowskiego. Uściślona została sprawa wykorzystania funduszy zebranych przez przedstawicieli ZPL na kwoty na renowację cmentarza Rossa. Pan Waldorff jeszcze raz pokrzepił, że te fundusze są w dyspozycji ZPL. Niebawem odepłynie i skuteczne kroki w celu wykorzystania z zaproszeniem do udziału w wizytacji Rosy społeczność wileńską oraz polskich organizacji społecznych.

Podczas pobytu w Polsce delegacja ZM ZPL wzięła udział w pogrzebie prof. Stanisława Lorentza, który wniósł ogromny wkład w ratowanie zabytków Wilna i Wileńszczyzny, terenach byłych Kresów Związku Radzieckiego. W imieniu polskiej delegacji w Wilnie na grobie Zmarłego złożono kwiaty.

Dokładne sprawozdanie z wizyty w Warszawie zostało opublikowane podczas posiedzenia ZPL.

